

OPINIÓ

Ramon Barmils

Claredat de premsa

L'entrevista que en aquesta mateixa publicació es va fer al director del *Punt Diari de Girona* l'haurien de tenir clavada a la paret i a la vista tots els interessats de veritat a augmentar la nostra premsa.

Els interessats de veritat: els altres, que continuïn dient meravelles de la premsa comarcal, tan nostrada; protegint l'*Avui*, emparant el *Diari de Barcelona* i finançant, *mentrestant*, premsa en espanyol.

Fer un diari que es vengui ja no és fàcil en cap país del món: la presència de les comunicacions àudio-visuals que, a més, disminueixen la necessitat i el costum de llegir han liquidat, i no és cap desgràcia, el monopoli de la lletra en el sector de la comunicació entre persones i grups.

Aquest és l'únic tòpic, perquè no ho és, que no desfa Joan Vall Clara, de tots els que volen justificar la misèria de la premsa al nostre país. Els altres cauen tots, l'un darrere l'altre; el director d'*El Punt* els deixa caure pel seu propi pes.

A les estadístiques que presenten el nombre insuficient de ciutadans que llegeixen català, oposa les xifres de venda del mateix *Punt*, de *Regió 7*, *El 9 nou*, el mateix *El Temps*, *EL Punt de Catalunya Nord*.

Al fracàs de l'*Avui* i el *Diari de Barcelona* oposa el fet que no són diaris per als ciutadans, sinó per als polí-

tics que els tenen comprats.

A la inevitable, diuen, partidització de la premsa oposa la perfectament rendible propietat privada, arriscadament empresarial d'*El Punt*. (I, en aquest punt, voldria aportar una història protagonitzada per l'empresari gironí: el batlle de Barcelona, que de vegades es creu les mentides dels convergents, va cridar l'esmentat industrial pensant-se que era simpatitzant, i que li seria dòcil, i li va oferir el quaranta per cent del ruïnós *Diari de Barcelona*, de propietat socialista. L'empresari va contestar que ell només era minoritari en empreses que donessin beneficis; i que a les deficitàries només hi entrava en majoria per manar-hi, i si li convenia. L'endemà, l'entusiasta Maragall el va telefonar oferint-li la majoria. No hi va haver acord).

Vall Clara accepta com a normals les pressions de polítics i electors, i "es diverteix" muntant els mecanismes de defensa de la llibertat. Diu que d'allò de la Girona capdavantera del catalanoparlantisme ja fa quinze anys. I no entén que es vulgui fer viable aquí la premsa en espanyol (després de deu anys d'Estatut, i pels mateixos que defensen aquest Estatut, em permeto d'afegir).

Després d'aquesta entrevista, qui continuï repetint els tòpics oficials ha de quedar com el que és: un funcionari, pagat, de la veritat oficial.

Pere Calders

Mortalitat selectiva

Cada vegada es fa més evident que, entre tots, hem anat creant una societat idiota. No pretenc fer cap descobriment, perquè estic convençut que és una fatalitat incrustada a la consciència general.

I no voldria que ningú se sentís ofès pel fet de tirar pedres a una teulada que també m'aiuxopluga a mi. Em sabria molt greu. Però ja que la idiòcia és un estat de la persona que indica un dèficit mental, costaria força de demostrar que no ens afecta d'una manera col·lectiva.

Aquests dies estem inquiets per la situació al Golf Pèrsic. ¿Què passarà? Ens empassem amb avidesa tots els telediaris, suportant una repetició d'imatges, del matí al vespre, que posen a prova la paciència de qualsevol. De colp i volta va saltar una notícia angoixosa: un súbdit britànic fou mort per soldats iraquians. Com que tots estem pendents de l'espurna que pot fer esclatar les bombes (les químiques, les nuclears i les altres), engegant la mascletada d'un holocaust terrible, va resultar que el sacrifici del ciutadà anglès —per molt anònim que ens resulti i per molt indiferents que ens hagués deixat en cas de mort per fluxió de pit—, la seva desaparició a mans de tropes invasores va semblar l'alarma.

Gairebé alhora amb aquesta nova, les fonts d'informació corresponents als principis d'una setmana de mitjan

agost, ens van assabentar que a les carreteres estatals va haver-hi una vuitentena de morts, amb una nodrida quota de ferits de diversa consideració. I això no va desestabilitzar res, només va portar dolor a les víctimes i als seus familiars i amics, amb un fugaç sentiment de commiseració per part de lectors, de telespectadors i d'addictes a la ràdio. És una certesa absurda que s'ha incorporat a la nostra civilització, com una causa més de mort natural, una de les que encara queden sense remeis a la vista i amb una tendència constant a créixer.

